

LA CRÒNICA | JOSEP MARIA ROSSELLÓ

La figura i l'obra de l'escultor ebrenc protagonitza tres exposicions i altres actes que la Diputació de Tarragona organitza en el 125è aniversari del seu naixement

Julio Antonio, essencial

Tot just havia flanquejat la porta del Museu i entrava al vestíbul, quan em va sorprendre una volada d'estudiants que amb una frescor poc usual parlaven de les obres que estaven exposades. Anaven i venien d'una sala a l'altra, comparant, establint teories entre la època en què van estar realitzades i l'actualitat.

Un senyor em va demanar molt amablement si em podia allunyar perquè volia fotografiar el dibuix que jo estava mirant i, darrera meu, unes senyores de mitjana edat llegien en veu baixa un rètol situat sobre la paret on s'exposen els guixos originals. Obres altament significatives del treball del mestre.

«Aparece a veces con su cara de cantaor de flamenco, con su mirada tosca y renegrida, mirada de hombre que se tiñe la mirada». Paraules de Ramón Gomez de la Serna, que defineixen físicament l'escultor Julio Antonio, paraules que prenen vida en ser pronunciades a mitja veu.

El Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona, per celebrar el 125è aniversari del naixement de l'escultor, presenta 'Julio Antonio, volum dibuixat'. Una exposició completada amb diverses conferències que ens apropen a l'època, l'obra i la figura de l'artista.

Sanguines, llapis blau i carbó sobre paper. Tècniques mixtes de sanguina i carbó en els dibuixos d'infants, d'una extrema tendresa i desolació. Dibuixos en què s'observen els problemes de salut per la deficiència alimentària de les classes marginals de l'època. Magnífica *La nena*, amb esbossos al lateral dret del dibuix. Els estudiants estaven a la segona sala, on es projecta l'audiovisual dels

El 'Monument als Herois', obra cabdal de Julio Antonio. FOTO: DT

treballs de docència realitzats sobre l'obra de Julio Antonio, relacionats amb la col·lecció que atresora el Museu, exposada a permanència al primer pis de l'edifici.

Un dels joves comentava que els petits quaderns de treball de l'escultor que s'exposen en vitrina semblen peixos exòtics dins d'una peixera. Els altres debatten impressions sobre els dibuixos de gran format, alguns amb esbossos anteriors i petits desperfectes, que en conceptes contemporanis els apropen a

matèriques abstraccions de plànol i línia. Un grup de noies restaven abstretes davant el *Tors masculí*, glossaven que tot i ser un senzill carbó sobre paper d'estrassa, sembla com si l'artista hagués enfocat el treball en l'anàlisi de l'espai, de l'aire entre el tors i el braç.

Comentaven com seria d'interessant poder veure les obres prescindint del nom de l'autor, i de l'època a què pertanyen, i deixar que, alliberades, parlessin per si mateixes. Observàrem com n'és d'antiacadèmic el

treball de Julio Antonio, i de quina manera proposa una modernitat sense caducitat.

A l'altra banda, a la sala davant del vestíbul, ens rep, portentós, el bust modelat en pasta de fusta del monument a Goya, al seu voltant els projectes per a altres monuments en què es posa de relleu el dibuix arquitectònic que s'aproxima al del renaixement.

A la mateixa sala s'hi exposa el sorprenent i conceptual bronze de 1914 *Moza de Aldea del Rey*. Impressiona l'esbós per al *Monument als poetes*, el qual, per una raó o altra, no es va arribar a realitzar. Em produeix la impressió que en aquest claustre de xiprers que proposa, al capdamunt de l'escalinata, no hi ha res més que l'espai clos, obert al cel, un contenidor del pensament de totes les èpoques, sense sostre, permanentment comunicat amb l'univers, dedicat als poetes de tots els temps.

A la dreta, en una sala annexa, un altre grup de joves emparats per la presència llunyana del tapís de Joan Miró i Josep Royo, miraven embadalits els estudis i modelats per al monument al compositor Enric Granados, que s'exposen amb els motlles de silicona per a la fosa del projecte. Metamorfosi de les formes, que invertides en el motlle adquireixen un vertigen de velocitats, de tensions internes, que són com una alenada en el respirar permanent de l'obra de Julio Antonio.

Els estudiants continuaven observant les obres fins al més mínim detall; alguns sortien fora al carrer, on continuaven la tertúlia, per tornar a entrar al cap d'una estona, captivats pel magnetisme del volum dibuixat.